

Prædiken

1. søndag efter Helligtrekonger

Tekster: *Sl 84,1-13; Luk 2,41-52*

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

Hvert år tog Jesu forældre til Jerusalem til påskefesten. Også da han var blevet tolv år, drog de derop, som det var skik ved festen. Da påskedagene var omme, og de skulle hjem, blev drengen Jesus i Jerusalem, uden at hans forældre vidste det. I den tro, at han var i rejsefølget, kom de en dags rejse frem og ledte efter ham blandt familie og bekendte. Da de ikke fandt ham, vendte de tilbage til Jerusalem for at lede efter ham dér; og efter tre dage fandt de ham i templet, hvor han sad midt blandt lærerne, lyttede til dem og stillede dem spørgsmål. Alle, der hørte det, undrede sig meget over hans indsigt og de svar, han gav. Da forældrene fik øje på ham, blev de slået af forundring, og hans mor sagde til ham: »Barn, hvorfor gjorde du sådan mod os? Din far og jeg har ledt efter dig og været ængstelige.« Men han sagde til dem: »Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?« Men de forstod ikke, hvad han sagde til dem. Så fulgte han med dem tilbage til Nazaret, og han var lydige mod dem. Hans mor gemte alle ordene i sit hjerte. Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker. *Lukasevangeliet 2,41-52*

Prædiken:

“*Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader? Men de forstod ikke, hvad han sagde til dem*”.

Så er vi her igen. Kirkerne har nu mulighed for at holde gudstjeneste på ny efter at det i 11. time blev umuliggjort op til jul. Spørgsmålet om folkesundhed over for nødvendighed er det centrale. Og ind i det spørgsmål kommer sundhedsmyndighederne hver og hver anden dag med nye retningslinjer for folkekirken, som gør det ikke alene udfordrende, men decideret svært at drive kirke, fordi det skrevne fra i går ikke gælder i dag.

Og undskyld mig på forhånd, at jeg nu bringer coronavirkeligheden ind i min prædiken. Det havde jeg egentlig lovet mig selv ikke at gøre, men så ville tilfældet, at teksten til i dag – første søndag efter helligtrekonger – endnu en gang taler direkte ind i den situation, vi står i.

Teksten om den 12-årige Jesus, der bliver i templet, efter at hans forældre er taget hjem, og som bliver mødt af forundring og bebrejdelse, fordi hans forældre ikke forstår, hvad han laver dér. Forstår, at han i templet føler sig hjemme. Og endnu mindre forstår, at han dér er sammen med sin himmelske far. At han finder noget, han mangler.

Og er det ikke lidt, den samme forundring vi andre mødes med? Hvorfor er det dog nødvendigt at holde gudstjeneste, som tiden er nu? Hvordan kan vi sundhedsmæssigt forsvare, at nogle bliver i templet, mens andre går hjem?

I medierne kan man i øjeblikket læse argumenterne for, hvorfor kirkerne skal holdes lukkede i denne tid. De er mange og forskelligartede. Nogle kan man følge, mens andre for mig at se virker mere søgte. Men midt i diskussionerne ligger et spørgsmål, som dominerer alle beslutninger i øjeblikket: Spørgsmålet om nødvendighed. Spørgsmålet om behov. Spørgsmålet der lyder: Har man virkelig et livsnødvendigt behov for at komme i kirke? Hvad er meningen med det?

Det var nøjagtig de spørgsmål den 12-årige Jesus stillede den dag i templet. Han sad mellem de skriftkloge og stillede dem spørgsmål og hørte, hvad de havde at sige. Og hvorfor gjorde han det? Jo, det gjorde han fordi han havde et inderligt behov for at forstå sig selv. For at forstå den virkelighed han levede i. Ja, for at kunne leve, som den han var. Det var bydende nødvendigt for ham at forstå alt det, som skete om ham og at udfordre det, for ellers kunne han simpelthen ikke være i livet. Ja, være i live.

I vores tid kan vi sige os selv, at det er nødvendigt, at supermarkederne holder åbne. Vi skal jo have mad. Det er nødvendigt, at apotekerne er åbne. Vi skal have medicin. Og lægerne og tandlægerne skal også være åbne, for ellers går det helt galt. Ja, alle disse steder opfylder vores basale behov, og skal derfor have lov til at forblive åbne, da samfundet ellers går i stå eller det, der er langt værre.

Behovet, kirken opfylder, er af en helt anden art end de, der stilles i resten af samfundet. Her er det ikke den fysiske velfærd og det fysiske liv, der understøttes, men det åndelige. Noget, som ikke kan måles i indkøbstal og produktionsstab, men som alligevel har en alt afgørende betydning for menneskers liv.

Når vi stilles spørgsmålet om, hvorvidt kirken bør forblive åben, og svarer ved at søge til gudstjeneste i dag eller andre dage, mødes vi med den samme uforståenhed, som mødte Jesus, da han forklarede sine forældre, hvad han lavede i templet. De forstod ham ikke, og de forstod ikke hans behov for at være lige netop der – når de ikke var det. De forstod ikke, at hans behov var lige så basalt som maden, de gav ham, eller tøjet, de gav ham på kroppen.

Han havde behov for at kaste lys over de skriftkloge jøders liv med sine spørgsmål, og han havde behov for at få kastet lys over sit eget liv.

Det er altså evangeliet til os i dag: At Gud ikke var i templet – i sin kirke – for at bekræfte de skriftkloge i alt det, de allerede vidste. Men at han stillede dem spørgsmål og udfordrede dem. At han sagde dem noget, som de ikke kunne sige sig selv og derved hjalp dem til livet.

Det er det, man overser i diskussionerne om kirkernes åbning: Nemlig, at det her ikke er en badmintonhal eller et kulturhus, hvor vi kommer for at dyrke det, vi i forvejen kan. Det her er et sygehus for sjælen. Et sted, hvor alle vi, der ikke selv kan lyse hele livet op eller finde håbet i disse urolige tider kan få det at vide, som vi har hørt så ofte før: At Gud er med os og at det hele nok skal gå.

At alt nok skal gå, fordi vores liv og død, vores helbred og velfærd er i hans hånd. Ikke at vi derved undgår sygdommen og døden, men ved at vi ikke er alene med den. At vi aldrig er alene, fordi han kaster sit lys over livet.

Når der uforstående spørges, hvorfor kirkerne skal holdes åbne, så gives svaret i dagens evangelium: Fordi, der er behov for det. Fordi der er behov for et håb. For mod. Og for lys i det mørke, som omgiver os. Behov for, at nogen er tæt på os, når alle holder afstand. Amen!